

Indiánský běh

Jestli to běhání po porodnici k něčemu bylo, tak leda, že se zadýchala. Se mnou to nehnulo. Nechtělo se mi z teploučkého břicha a bylo mi úplně jedno, že Alfa chce stihnout premiéru. Poprvé jsem se rozplakala právě toho dne a bylo nad čím.

Radost jsem nepřinesla. Znáte ten vtip?

Indián má tři děti. První, syn, se jmenuje Sluneční Paprsek, druhá, dcera, Bílá Luna.

A jakpak se jmenuje to třetí?

Prasklá guma.

Paprsek vymyslel, že budeme plivat na lidi. Já tehdy sice nedosáhla ani k římsě balkónu, ale on i Luna si nejprve sliny pěkně nastřádali, vyšvihli se na kamenný obrubník a mistrně uplivi. Strefili se přesně na hlavu. Poplivaná paní se začala zlobit. Hrozila k balkónu, ze kterého jsme se rychle klidili, a volala něco o spracích nevychovaných. Paní Tumpachová, vždy připravená za oknem v přízemí, vylétla na chodbu a obě se pak hnaly k našim dveřím, zvonily a bouchaly. Stáli jsme v předsíni, srdce v kalhotách a ani jsme nedutali.

„Víme, že tam jste, vy uličníci, ihned otevřete!“ buch, buch. Tehdy se ve mně probudil smysl pro spravedlnost a já ke zděšení svých sourozenců pateticky zvolala: „Ano, ano, jsou tady...“

Odvlekli mě do haly a umlčeli výhrůžkami. Indián pěl pod košatým stromem milostné písně své nové lásce.

Jednou k nám přišel pán. Naše touha po tatínkovi dostala konkrétní podobu. Ještě večer to vypadalo nadějně. Ukládali jsme se ke spánku jako malí andělíčkové. Ráno si přál koupel. Asi ji považoval za samozřejmost. Naše koupelna na to vybavena nebyla. Teplá voda tekla jen ve středu a v sobotu a ani

to nebylo jisté. Alfa tedy zapnula dlouho nepoužívaný bojler. Vytekla z něho teplá a strašně rezavá voda a pán si do ní sedl a tvářil se důstojně. My jsme nezadržitelně probíhali koupelnou, klouzali se po linoleu, nadšeně jukali do vany a všemožně pánovi projevovali přízeň. On ve vodě ztuhnul až po nos a naše naděje zhasly.

Alfa nás vzala do kina na báječný dětský film. Z plátna na nás hleděl náš nedávný host. Začali jsme na celé kolo vykřikovat, že je to ten pán, co u nás spal a jak potom seděl ve vaně, a to už nás Alfa vlekla ven. Zrovna když letěl na dělové kouli.

V parčíku pod našimi okny se stal Paprsek vyhlášeným banditou. Vytasil celuloidový kolt na nebohou stařenku a zvolal: „Pětadvacetník, nebo život!“ Paní běžela na Veřejnou bezpečnost a vznikl z toho ochranný dohled národního výboru nad výchovou prvorozeného.

Luna už v první třídě pořádala večírky s bratrovými kamarády, kde padaly opravdické pusy. Já jsem se mezi nimi pletla, aniž bych sama nějakou aktivitu vyvíjela, protože jsem byla moc malá a blbá. Zato když přišla Alfa z práce a začalo vyšetřování, odmlouvala jsem tak vehementně, že na zadek jsem dostala jako jediná.

Sobotu co sobotu jsme pádili k vlaku. Alfa, tašky a tři děti, abychom se po dvou strašných přestupech nadýchali čerstvého vzduchu v domě, který byl v srpnu náš, zatímco v červenci Indiánův; o víkendech dle domluvy.

Naše první kroky na venkově nevedly ani na zahradu, ani k řece, ale do špajzu, kde jsme strnuli v němém úžasu.

Horní police byly napěchovány pamlsky, které bychom si nepředstavili ani ve snu. Princesky, vanilkové vafle namočené v čokoládě, burské oříšky ve vzduchotěsném balení, žvýkačky všech barev, džemy a kompůtky v těch nejkrásnějších skleničkách na světě a plechovky plné bonbónů, které už na

etiketě vypadaly tak voňavě a chutně, že jsme jako na povel hlasitě polkli.

To byly police Indiánovy. Na ty jsme nesměli sáhnout.
Naše nabízely mouku, ocet, sůl.

Luna, která už od narození uměla riskovat – narodila se napůl uškrcená na pupeční šňůře, šlohla bubli gumu a my s Paprskem jsme bojácně sondovali, kde by se ještě dalo něco ubrat, aby to Indián nepoznal.

Na MDŽ jsme Alfě složili do srdíčka první verš:
Aby jsi vždy šťastná byla,
svorně s námi živořila!

Když nám ho neuměla najít Alfa, rozhodli jsme se, že si ho najdeme sami. Seznámila se s ním Luna.

Jeli jsme na hory do strýcovy podnikové chaty a ona hned ráno zlomila lyži o jediný smrček, který na kopci rostl. Zatímco já s Paprskem jsme se snaživě otloukali pod Alfiným dohledem na hrbolu za chatou, Luna se v teplíčku velké cimry naučila hrát mariáš lízaný i volený a hned věděla, že se ten pěkný černovlasý karbaník stane naším novým tatínkem.

V Praze ho pozvala na návštěvu. Zůstal osm let.

Večer jsme pobíhali v pyžamech a nočních košilkách po hale, a ne a ne se rozejít do postelí. Chtěli jsme dát Karbaníkovi pusu, ale nevěděli jak na to. Luna měla nápad. Doběhla k němu, řekla, že mu něco pošeptá do ucha... A byla z toho pusa na dobrou noc. Já jsem to celé zopakovala, ale Paprsek mu jen z dálky chlapsky pokynul.

Karbaník do naší rodiny přinesl: účetní knihu, vepřové kotlety, řád a cizí slova.

V první vesnici jsme zastavili a obdivovali úplně všechno. Výklady, upravený parčík uprostřed domků jako ze škatulky, maličký nablýskaný traktůrek, který okolo nás tiše přeřel.

Indián, v té době už člověk světový, byl tehdy v Norimberku

a pozval nás do hotelu na snídani. Měli tam výborné máslové rohlíčky a my se tedy pustili do jídla, mazali si je džemy, jež jsme znali od vidění ze špajzu, popíjeli Ovomaltinu, a když rohlíčky v celém hotelu došly, Indián nás odlifroval ven. Každému dal několik marek na útratu a odspěchal za svou novou, největší a ještě asi spící Múzou.

Zbytek dne jsme projezdili na jezdících schodech obchodních domů a celý měsíc se hádali v rozpálené napěchované Volze na vrstvách spacáků a šatstva, mezi ešusy a konzervami.

V Itálii, v přelidněném kempu, mi začala hnisavá angína.

Doktora jsme si dovolit nemohli a Karbaník rozhodl, že mi vytře krk vatou na špejli. Já měla s mandlemi své zkušenosti a do krku jsem si nedala šáhnout. Byla jsem šílená strachy, když mě zavřel do auta a já lítala z jednoho rohu do druhého, protože Karbaník se uměl rozzuřit do nepříčetnosti.

„Ty smetáku... já tě uškrtním, smetáku...“

Alfě se podařilo vydrápat mě z jeho sevření a vyhodit z auta ven. Okolo stál hlouček poděšených Italů a mně se k angíně přidaly průjem a zvracení.

Kemp byl pro nás drahý. Odjeli jsme na opuštěné pobřeží za město a tam nás hned první noc vykradli.

Spěchali jsme domů. Zůstalo nám pár maličkostí, které jsme cestou vyměňovali za benzín.

Pomáhalo nám k tomu jeho zaklínadlo, slovo, jméno. Dubček! Vivat Dubček!

První noc doma! Ani jsme pořádně neusnuli, když nás vzbudil křik z ulice. Vylekali jsme se, ale Alfa přišla a uklidnila nás a my zase rychle usnuli. Ona pak nasedla s Karbaníkem do auta. Chtěli se podívat, co se děje.

Na Leninově třídě to uviděli. Valil se proti nim černý had. Blížil se hrozivě. Alfu napadlo, že se sune v protisměru a vtom jí došlo, že jestli neotočí a neujedou, srovná je se zemí.

Vzbudil nás její pláč. Teprve teď jsme to slyšeli. Hučely tanky.

Nikdo mi nedokázal vysvětlit, že není válka. Na náměstí, kde donedávna stával jeden jediný tank jako symbol osvobození a míru, bylo teď tanků strašně moc a na nich hubení vojáci. Smrděli naftou a špínou. Okolo nich se tísnili lidé, vykládali česky a rusky a vojáci na ně nechápavě koukali.

Rozhlas volal o pomoc. Střílelo se tam. Alfa si tiskla rádio k srdci a plakala. Luna se tam ráno vydala a pořád nepřicházela.

Vrátila se odpoledne, Luna bláznivá, a hned nás s Paprskem hnala k tržnici, abychom pomáhali nosit starým lidem nákupy. V noci se v naší ulici ostřelovaly spřátelené armády. Byla jsem vystrašená a nic nepomohlo, že pan Horák z vedlejšího domu říkal, že to potrvá týden, nejvýše dva a všechno se vysvětlí. Indián byl stále za hranicemi a po přátelích nám vzkazoval, abychom ho následovali.

Alfa se nemohla rozhodnout. Zažila už jednu emigraci, když se po převratu v Bulharsku rodina vrátila do Čech. Žila tam v české kolonii, vlast pro ni byla vždy Československo, a přesto se jí po rodné Sofii strašně stýskalo. Nemohla se rozhodnout, a tak jsme zůstali.

Okupace nám přinesla jednu velikou radost: vyžrali jsme Indiánovi špajz.

Normalizovali jsme se. Paprsek v sobě objevil nové schopnosti. Naučil se skvěle krkat a celé dny proseděl u starého magnetofonu a krkání si nahrával a hned si ho zase pouštěl a blaženě se usmíval. Uměl krknout větu EMA MÁ MÍSU MASA a byl ve svém okolí úplně nejlepší.

Luna si černila oči krémem na boty a uměla líbat francouzsky. Byla tak laskavá, že mi postup nakreslila na papírek a já to pak kreslila svým kamarádkám a nadále věřila teorii, že se děti rodí pupíkem. Tajně jsem si zkoušela Luninu první podprsenku a byla jsem v ní krabatá.

Indián s Múzou se vrátili, zaplnili špajz a své zásoby rozšířili až do sklepa.

Náš osud jsme prožívali při hokejových utkáních. Po zápase na mistrovství světa, kdy Golonka praštil helmou o led a naši to Rusům pěkně naklepali, vydali jsme se radostí bez sebe do pražských ulic. Nebyli jsme sami, kdo měl radost a chtěl ji ventilovat. Na Můstku už byl celý průvod. Šli jsme nahoru, k Václavovi. Zpívali jsme „Jdi domů, Ivane, čeká tě Nataša,“ dav houstl a jít jsme už nemohli.

Náměstí bylo plné, ale ti zdola se taky chtěli dostat k pupku toho vlnění, a tak jsme se cpali a v nárazech se posunovali do stále hroznější tlačence.

Náhle jsem pocítila strašnou bolest. Přimáčkli mě na auto. Nemohla jsem dýchat. Křičela jsem na Alfu, že se dusím, plakala jsem a Alfa volala: „Uhněte! Prosím vás, uhněte!“ Ale lidé neslyšeli. Volali „Tarasove, bu bu bu, Brežněv ti dá na hubu!“ a uhnout stejně nebylo kam. Už jsem nemohla ani plakat. Třeštila jsem oči na Alfu a slyšela šum krve ve spáncích a v tom se dav vymrštil a s námi to smýklo do vedlejší ulice. Praha naposledy hřměla. Na hrobě Jana Palacha zářily stovky svíček.

Desky litaly jako talíře v cirkusu a v parku se rozprskly na tisíc kousků. Z ruských častušek zbyla jen hromada střepů pod balkónem. Aby to bylo ještě zábavnější, vzal Paprsek vzduchovku a strefoval se do nich. Pojednou se tiše protáhl dveřmi a schoval se za záclonu.

Venku strašně řvalo dítě. Dlaně si tisklo k očím a po tváři se mu řinula krev. V ulici se rozezněla sanitka a u nás doma zvonek.

Rána byla těsně pod okem. Vyšetřování se ujala bezpečnost, hrozila polepšovna. Večer Alfa poprosila Karbaníka, který se jinak do výchovy moc nepletl, aby Paprska potrestal.

Vzal si pásek a z pokoje se ozývalo strašné vytí, až jsme všichni prosili, aby to skončilo.

Kde jsi tehdy byl, Indiáne?

Nikdy to nevyšlo na tři. I když jsme probírali i staré kufry, páraly, špendlily, oblékly se jen dvě a žádná sláva to stejně nebyla.

Náš šatník byl ubohý, a když jsme měly jít do společnosti všechny, končil maratón před zrcadlem zoufalým pláčem. Já jako nejmladší a jak se říká nejmilejší, jsem se musela spokojit s tím, co zbylo z pokusů Alfy a Luny.

Vypadalo to asi takhle: sukně, původně midi, se přechodně ustříhla na mini, a pak se sešla zase na midi – s tlustým švem kol dokola, krajková jakokošilka, jinak vršek cizokrajného pyžámka, vyboulená vestička s prkennýma kapsama a k tomu všemu ušmajdané krátké šněrovací kozačky.

Byla jsem nešťastná a nechtěla jít, ale Alfa s Lunou mě přemluvily, takže i já nakonec měla pocit, že mi to sluší.

„Nejdůležitější je kouzlo osobnosti,“ řekla Alfa a usmála se na sebe do zrcadla.

Indián nás pozval na večeři, přijel společný přítel z dob minulých. Otevřít nám přišla Múza. Málem jsme ji nepoznaly. Na hlavě paruku, šaty až na zem, okolo krku zlatý medajlónek a na nohou střevíčky jako na ples. Vytrčila k nám ruku a napnutou a tak nějak opačně prohnutou nám ji podávala. Za ní se hrnul Indián. Když si mě prohlédl, zvučně se rozesmál a zahlaholil, že vypadám jako chudá příbuzná. Bylo po kouzlu.

Snad jsem pro něj ani nebyla trojrozměrná. Přičetl k počtu dvou ještě třetí a do položky alimentů mě zaknihoval jako cifru. Odešel, když mi byly tři. Ani předtím jsem nebyla v jeho zorném poli. První rok života mě obklopovala láskyplná péče babičky, která si mě k sobě vzala, protože Alfa chtěla zemřít, a když si někdo něco takového přeje, nechce se starat o malé miminko. Přišla jsem domů a on psal ze svých čtených cest: „Doufám, že jste v pořádku a hlavně, že je v pořádku můj Sedan...“

Vídali jsme se čtyřikrát ročně: na Matějské pouti, o narozeninách, na Štědrý večer a při vysvědčení.

Zajímá vás, proč mě nevzali na gymnázium? Byla jsem dcerou kontrarevolucionáře.

Ruce se jí klepaly, tak, že když se chopila skleničky, začal led hlasitě chřestit, a i když se co nejméně nahnula, k ústům ji nedonesla. Nastalo trapné ticho a hostitel tedy vstal a šel nakrájet sýr. Když se vrátil, nebyly ve sklenici ani whisky, ani led. Vše pečlivě doplnil a snažil se vypátrat důvod její návštěvy. Alfa křečovitě konverzovala o nastávajícím létě a dlouhé pomlky vyplňovala jedením sýru, protože ten nechřestil. Hostitel ho šel opět přikrájet a sklenice se vyprázdnila i s ledem, jako zázrakem. Alfa rozebírala meteorologické prognózy, hostitel krájel sýr a lítal pro led, protože ten mizel v rozporu se zákonem tání stejně rychle jako neustále dolévaná whisky. Když se konečně osmělil a dal Alfě ruku na stehno a druhou stiskl ňadro, osmělila se i ona a poprosila ho, aby jí pomohl dostat nejmladší dítě na školu.

A teď on začal mluvit o počasí a o létě, a když spustil i o manželce, pochopila, že je to marné. Hodila do sebe poslední skleničku. Led automaticky vysypala do kabelky a odešla jako dáma.

Přijela domů, zaplatila taxikářovi, otevřela dveře a vypadla na chodník.

A Marie se zeptala: „Nemá krhavé oči?“ Podívala jsem se na Lunu, která seděla na posteli a tupě zírala neurčitým směrem. Krhavé oči měla.

„Není taková divná?“ dále telefonicky vyzvídala Lunina kamarádka. Divná byla.

„Zeptej se jí, jestli jí něco není.“ Na mou otázku zachraptěla něco nesrozumitelného. Vypadala ožrale.

„Podívej se jí do kabelky!“ Měla tam prázdnou tubu od algeny. To mě vylekalo. Vzala jsem tubu a mávala jí Luně před očima,

strkala do ní a křičela, jestli to snědla. Vychýlila se vlevo, hlava se jí překulila na záda a zhroutila se do postele.

Houkala sanitka.

Byl to signál pro báby z uličního výboru, aby se vyřítily ven. Když Lunu nesli, volala paní Tumpachová, že Luna spáchala sebevraždu, protože je těhotná, a paní Moučková se nechala slyšet, že není divu, když matinka věčně není doma, a jakmile mě zaregistrovaly, projevila mi paní Rousková upřímnou soustrast a paní Tumpachová mě přitiskla na mohutná ňadra.

Alfa se naštěstí vracela z práce a hlouček před domem ji ponoukl k běhu. Stačila nasednout k Luně do sanitky. Vzala ji za ruku.

Ještě v noci s ní přijela domů. Náš rodinný Dobroděj zařídil, že ji nevzali do Bohnic, které jsou při podobných pokusech povinné. Ale žaludek jí vypumpovali hned několikrát, aby si zapamatovala, že takové věci se nedělají.

Dva dny odpočívala ve svém pokoji. Nosili jsme jí jídlo, naklepávali polštáře, ale mluvit jsme s ní nesměli. Třetí den k ní Alfa přišla a řekla: „Ukaž!“

A Luna pomalu a zdlouhavě vyndala vysvědčení.

„To musíme zarovnat,“ řekla Olina a vyndala poslední balíček vanilkových vafel z vrchní řady kartónové krabice. Rozplývaly se na jazyku jako sněhové vločky, a tak jsme brzy zarovnávaly druhou a třetí řadu a prázdnou krabici jsme spálily v naději, že když ji Indián neuvidí, na vafle si ani nevzpomene.

Na nově založený trávník, kam nesměl v jeho přítomnosti šlápnout ani ptáček, jsme rozprostřely deky a opalovaly se. Vajgly, další bod obsažených zákazů a příkazů, jež strojopisně sepsány, vítaly nás hned za dveřmi, zašlapovaly Alfa s Olgou pod sebe na terasu. My s Olinou jsme kouřily na střeše za komínem a naše nedopalky se snášely do všech stran světa, stejně jako naše sny. Nejvíce směrem ke koupadlům, kde rozprostíral své sportovní tělo Pavel Fulín. Ačkoliv jsme vlastně

strkala do ní a křičela, jestli to snědla. Vychýlila se vlevo, hlava se jí překulila na záda a zhroutila se do postele.

Houkala sanitka.

Byl to signál pro báby z uličního výboru, aby se vyřítily ven. Když Lunu nesli, volala paní Tumpachová, že Luna spáchala sebevraždu, protože je těhotná, a paní Moučková se nechala slyšet, že není divu, když matinka věčně není doma, a jakmile mě zaregistrovaly, projevila mi paní Rousková upřímnou soustrast a paní Tumpachová mě přitiskla na mohutná ňadra.

Alfa se naštěstí vracela z práce a hlouček před domem ji ponoukl k běhu. Stačila nasednout k Luně do sanitky. Vzala ji za ruku.

Ještě v noci s ní přijela domů. Náš rodinný Dobroděj zařídil, že ji nevzali do Bohnic, které jsou při podobných pokusech povinné. Ale žaludek jí vypumpovali hned několikrát, aby si zapamatovala, že takové věci se nedělají.

Dva dny odpočívala ve svém pokoji. Nosili jsme jí jídlo, naklepávali polštáře, ale mluvit jsme s ní nesměli. Třetí den k ní Alfa přišla a řekla: „Ukaž!“

A Luna pomalu a zdlouhavě vyndala vysvědčení.

„To musíme zarovnat,“ řekla Olina a vyndala poslední balíček vanilkových vafel z vrchní řady kartónové krabice. Rozplývaly se na jazyku jako sněhové vločky, a tak jsme brzy zarovnávaly druhou a třetí řadu a prázdnou krabici jsme spálily v naději, že když ji Indián neuvidí, na vafle si ani nevzpomene.

Na nově založený trávník, kam nesměl v jeho přítomnosti šlápnout ani ptáček, jsme rozprostřely deky a opalovaly se. Vajgly, další bod obsažených zákazů a příkazů, jež strojopisně sepsány, vítaly nás hned za dveřmi, zašlapovaly Alfa s Olgou pod sebe na terasu. My s Olinou jsme kouřily na střeše za komínem a naše nedopalky se snášely do všech stran světa, stejně jako naše sny. Nejvíce směrem ke koupadlům, kde rozprostíral své sportovní tělo Pavel Fulín. Ačkoliv jsme vlastně